

Arrest

nr. 68 682 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BELDERBOSCH en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 19 juni 2005, voorzien van een paspoort met visum, het Rijk binnen om als au pair te werken. Zij werd in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister waarvan de geldigheidsduur verstreek op 31 mei 2006.

1.2. Via een op 1 juni 2006 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van het toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 14 september 2007 de beslissing tot verwerping van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf. Op 3 oktober 2007 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekster op 6 oktober 2007 ter kennis gebracht.

1.4. Via een op 29 november 2007 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden. Bij brief van 12 november 2009 en bij aangetekend schrijven van 14 december 2009 actualiseerde verzoekster haar aanvraag.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 juni 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden, onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden, onontvankelijk verklaard werd, die haar op 30 juni 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.12.2007 werd ingediend en op 12.11.2009 werd geactualiseerd, door :

[T., L.] [...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van criterium 2.3 van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokken wenst beroep te doen op het criterium 2.3 van de vernietigde instructies. Ze toont echter niet aan dat zij zich dienstig op dit criterium kan beroepen. Zij toont de geclaimde verwantschap met haar oom, de heer [M. T.], die de Belgisch nationaliteit heeft niet aan. Zij legt namelijk geen gelegaliseerde geboorteakten voor waaruit deze verwantschap mag blijken. Zij beroept zich ook op het verblijf bij haar grootmoeder mevrouw [S. T.] (de verwantschapsband wordt evenmin aangetoond), die tevens haar voogd is, en die een verblijfsvergunning heeft in België heeft gekregen op grond van gezinshereniging met de heer [T.]. Mevrouw [S.T.] is echter geen EU-burger, zodat criterium 2.3 hier niet van toepassing is. Dit argument kan dan ook geen buitengewone omstandigheid vormen.

Betrokkene beroept zich ook op een andere prangende humanitaire situatie, namelijk het feit dat zij geen enkele familie meer heeft in haar land van herkomst en dat zij in België de zorg op zich neemt over mevrouw [S. T.], die ernstig ziek is. Vooreerst lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen

verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verblijft immers slechts sinds 2005 in België, zodat haar integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst. Voor wat betreft het argument dat zij de zorg op zich heeft genomen van mevrouw [S. T.] die ernstig ziek is: dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien mevrouw [S. T.] een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Het gegeven dat betrokkene hogere studies wenst te volgen is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren om haar studies hier aan te vatten.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 30 juni 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door een bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoekster op 6 oktober 2007 reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster nog tot voordeel kan strekken. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet. Zij toont dan ook niet aan dat zij een belang heeft bij de vordering tot schorsing en nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“De Instructies van 19 juli 2009 van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werden door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009, maar de Staatssecretaris heeft zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in deze Instructies, te blijven toepassen.

Hierdoor mocht en mag verzoekster er op vertrouwen dat de Instructies, zoals gepubliceerd en zoals in een vademecum verduidelijkt, correct zouden worden toegepast, en dat er geen bijkomende voorwaarden aan de criteria voor regularisatie zouden worden toegevoegd, buiten degene expliciet in de Instructies vermeld en in het vademecum toegelicht.

De bestreden beslissing verklaart het verzoek onontvankelijk met volgende motivering:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

De verduidelijkingen over de uitvoering van de Instructie van 19 juli 2009 (vademedecum) vermelden als algemene voorwaarden voor de indiening van de aanvraag:

“De Dienst Vreemdelingenzaken verifieert of de aanvraag ontvankelijk is en of het dossier volledig is, alvorens na te gaan of u wel degelijk beantwoordt aan de criteria die worden aangevoerd om uw regularisatieaanvraag te ondersteunen.

Het is dus uiterst belangrijk dat uw regularisatieaanvraag beantwoordt aan de voorwaarden voor ontvankelijkheid.

1) Ontvankelijkheidsvoorwaarden:

°Identiteitsdocumenten:

Principe :

paspoort, daarmee gelijkgestelde reistitel, nationale identiteitskaart (niet noodzakelijk geldig).

Uitzondering:

Asielzoekers waarvan de procedure lopende is (inclusief beroep bij de Raad van State, zie cass. arr. van 13.02.2009 - nr. 190.417) of personen die bewijs aanbrengen van de onmogelijkheid om de vereiste documenten te verkrijgen.

°Indiening van de aanvraag:

Wanneer u een nieuwe aanvraag indient moet dit in overeenstemming met de regels bepaald door art. 9bis van de wet van 15.12.1980, dus rechtstreeks bij de gemeente waar u effectief verblijft. Enkel aanvullingen mogen rechtstreeks naar de Dienst Vreemdelingenzaken gestuurd worden.

2) Algemene voorwaarden:

°Persoon die de aanvraag indient:

Iedere alleenstaande volwassene moet een eigen aanvraag indienen. Een gezinshoofd kan daarentegen een aanvraag indienen voor alle leden van zijn gezin (kerngezin) voor zover ze minderjarig zijn of meerderjarig ten laste of echtgenoten zijn. Bloedverwanten in de opgaande lijn moeten hun eigen aanvraag indienen.

°Termijnen:

De regularisatieaanvragen op basis van de punten 2.8.A en 2.8.B van de Instructie moeten tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 (inbegrepen) worden ingediend of aangevuld. De regularisatieaanvragen of aanvullingen op basis van de punten 1. 1 tot 2.7 van de Instructie van 19 juli 2009 kunnen op elk moment worden ingediend.

°Taal van de procedure:

U kunt de taal van de procedure kiezen (één van de drie landstalen), behalve als uw asielprocedure nog aan de gang is of sinds minder dan zes maanden is afgesloten. In dit geval dient u uw aanvraag in te dienen in de taal van de asielprocedure.

Wanneer uw aanvraag zou zijn ingediend in een andere taal dan die van uw asielprocedure, zal DVZ, u en uw raadsman informeren over de mogelijkheid om uw aanvraag opnieuw in te dienen in de opgelegde taal, dit zelfs na 15 december 2009. U zult dan over een nieuwe termijn van twee maanden beschikken om uw dossier opnieuw in te dienen in deze taal.

°Effectieve woonplaats:

U dient in uw regularisatieaanvraag uw werkelijke verblijfplaats te vermelden.

De gemeente waar u verblijft moet vervolgens een controle van de verblijfplaats uitvoeren. Indien deze controle positief is, ontvangt u een ontvangstmelding van uw regularisatieaanvraag die naar de Dienst Vreemdelingenzaken wordt doorgestuurd. Indien de controle negatief is, wordt uw regularisatieaanvraag niet in aanmerking genomen.”

Nergens in het vademecum wordt vermeld dat verzoeken slechts ontvankelijk zijn wanneer de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zouden vormen waarom de aanvraag niet kan worden ingediend via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De criteria die op 19 juli 2009 in een Instructie werden gepubliceerd, hadden net de bedoeling om een uitzondering te vormen op de algemene door art. 9 bis voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kon gebeuren.

Door derhalve bijkomend te eisen dat dient aangetoond te worden dat er buitengewone omstandigheden zijn waarom de aanvraag niet kan worden ingediend via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland, wil de aanvraag ontvankelijk zijn, voegt de bestreden beslissing een bijkomend criterium toe aan de gepubliceerde criteria van de Instructies van 19 juli 2009 en aan het vademecum dat ter verduidelijking werd opgesteld.

Hierdoor wordt de rechtszekerheid geschaad en wordt het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.”

4.1.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat verzoekster verkeerdelijk lijkt te veronderstellen dat de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen vervangen. Hij betoogt dat de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en een onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag, waarbij de instructie van 19 juli 2009 speelt, zich niet opdringt.

4.1.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De Raad merkt op dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet “*in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt*” een verblijfsmachtiging kan aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Aangezien de ontvankelijkheidsvereisten waaraan dient voldaan te worden bij het indienen van een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk in deze wetsbepaling zijn opgenomen kan verzoekster niet voorhouden deze vereisten niet te kennen.

Verzoekster stelt dat de door de wetgever bepaalde ontvankelijkheidsvereisten niet werden hernomen in de instructie van 19 juli 2009 of in een toelichtend vademecum en dat deze instructie tot doel had af te wijken van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene ontvankelijkheidsvereisten. Zij betoogt tevens dat verweerder in de bestreden beslissing toepassing maakt van de wet en hierdoor afwijkt van de uitzonderingsregeling die de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid middels zijn beleidsinstructie wenste door te voeren. Zij gaat evenwel voorbij aan het feit de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde dat deze instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het

mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State wordt deze geacht nooit bestaan te hebben. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat zij erop mocht vertrouwen dat de instructies van 19 juli 2009, die in een vademecum werden verduidelijkt, wat de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag betreft, onverkort zouden worden toegepast en zij niet diende aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk was om haar machtigingsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het gegeven dat verweerder de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf gemachtigd te worden toetste aan een door de wetgever gestelde vereiste laat geenszins toe besluiten dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3.2.a en 10.2.b van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Zij stelt het volgende:

“Art. 3.2.a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van art. 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Art. 10.2.b) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 luidt als volgt:

“2. Voor de afgifte van de verblijf[skaart] verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten:

...

b) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt;”

De richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 heeft rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde, ondanks niet-omzetting.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd door de overweging:

“Betrokkene wenst beroep te doen op het criterium 2.3 van de vernietigde Instructies. Ze toont echter niet aan dat zij dienstig op dit criterium kan beroepen. Zij toont de geclaimde verwantschap met haar oom, de Heer [M. T.], die de Belgische nationaliteit heeft niet aan. Zij legt namelijk geen gelegaliseerde geboorteakten voor waaruit deze verwantschap mag blijken.”

De richtlijn 2004/38/EG, waarvan criterium 2.3. van de Instructies van 19 juli 2009 een rechtstreekse toepassing is, vereist niet dat het document waaruit de verwantschap blijkt een gelegaliseerde geboorteakte moet zijn.

Enkel wordt vereist dat er wordt overgelegd : een document waaruit de verwantschap blijkt.

Verzoekster heeft bij haar aanvankelijke aanvraag dd. 3.12.2007 en bij de actualisatie van 12.11.2009 verschillende documenten gevoegd waaruit bij samenlezing duidelijk de verwantschap met haar oom, de Heer [M. T.], blijkt.

Uit het besluit van de Stadsraad van volksvertegenwoordigers van Abinski (stuk 26) blijkt dat de persoon die als voogd van verzoekster wordt aangesteld, de Heer [G. A. T.] de grootvader van verzoekster is, die als zijn minderjarige kleindochter [L. G. T.] wordt beschreven.

Uit het huwelijkscertificaat van de grootouders van verzoekster (stuk 24) blijkt dat Mevrouw [S. S. K.] met haar grootvader gehuwd was en na het afsluiten van het huwelijk op 24 juli 1957 de familienaam [T.] heeft aangenomen.

Uit het bewijs van gezinssamenstelling van verzoekster in Rusland blijkt dat naast haar grootvader, zijn echtgenote Mevrouw [S. S. T.] eveneens de voogdij over verzoekster had (stuk 48 tris).

Uit de samenstellingen van het gezin van de Stad Mechelen (stukken 19, 46 en 47) blijkt dat Mevrouw [S. T.] geregistreerd staat als moeder van de Heer [M. T.], wat evident is aangezien de moeder in het kader van gezinshereniging met haar zoon een verblijfsrecht in België verworven heeft.

Uit de samenlezing van deze documenten blijkt dat de Heer [M. T.], zoon van Mevrouw [S. T.] de oom is, minstens de stiefoom, van verzoekster, kleindochter van de Heer [G. A. T.], lang voor de geboorte van de Heer [M. T.] op 25.11.1965, gehuwd met Mevrouw [S. S. T.].

Verzoekster legt dus wel degelijk, bij toepassing van art. 10.2.b) “documenten” neer waaruit haar verwantschap met de Belgische staatsburger, de Heer [M. T.] blijkt.”

4.2.2. Verweerder werpt op dat verzoekster de schending van de door haar ingeroepen bepalingen niet aantoonde daar zij geen familieband met een burger van de Unie heeft bewezen.

4.2.3. Er moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 25 april 2007). Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG voorziet dat een staat die gebonden is door deze richtlijn het recht op binnenkomst en verblijf van bepaalde familieleden van een burger van de Unie “*vergemakkelijk*”, doch dat verzoekster – los van de vraag of zij een familielid is in de zin van voormelde bepaling – niet aanneemelijk maakt dat de mogelijkheden die geboden worden door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet tegemoet komen aan deze vereiste (zie ook *Parl.St.* Kamer 2006-07, nr. 2845/001, 42-43). Artikel 10.2.b van de richtlijn 2004/38/EG heeft voorts betrekking op familieleden van een burger van de Unie die, overeenkomstig deze richtlijn, beschikken over een “*verblijfsrecht*”. Verzoekster, die erkent geen familielid van een burger van de Unie te zijn in de zin van artikel 3.1 van de richtlijn 2004/38/EG, wat impliceert dat zij geen recht op verblijf kan laten gelden, kan derhalve niet dienstig naar artikel 10.2.b van de richtlijn 2004/38/EG verwijzen.

Het tweede middel kan niet tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing leiden.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK